

ten. Denne Mand klagede ikke; men den berømte — sørgelig berømte — Redaktør Reventlow fik dette at høre, trykte det op i sit Blad og beskyldte Lægerne i Saks-købing for ikke at opfylde deres Skyldig-hed derved, at de ikke holdt Natklokke, saa Folk kunde ringe dem op om Natten, og der er, efter hvad der er meddelt mig, anstillet Politiforhør for at faa oplyst, om Lægerne ikke havde Natklokke, eller, hvis de havde det, om disse saa kunde ringe eller ikke. Jeg siger ikke noget til, at dette er blevet oplyst ved Politiforhør, men hvis dette er rigtigt, synes det mig mærkeligt, at den højtærede Justitsminister be-stemt erklærer, at de Sigtelser, her fore-ligge, og som dog ere betydelig mere al-vorlige, kan man ikke skride til at faa oplyst ved Politiforhør. Sagen er, at man kan ikke faa disse Forhold oplyste uden Politiforhør. Der kan anlægges en Sag af Sundhedsstyrelsen eller Retslægeraadet mod disse Embedslæger til Fortabelse af jus practicandi, og saa kan der nok føres Vidner, og selv om Resultatet ikke bliver, at man kan berøve dem deres Ret til Lægevirksomhed, kunne deres Forhold dog meget vel være saaledes, at Embeds-læger burde de ikke være. Men ikke desto mindre ville de blive frikendte ved Domstolene.

Hvad nu disse Læger, som der er ført Klage over, angaar, er der altsaa først Karantænelægen, som vi tilvant kalde Hr. A. Han har aflagt Tilstaaelse om, at han misbruger Morfin, er Morfinist. Hvor store Doser han daglig bruger af Morfin, eller hvor ofte han bruger den, er der ikke oplyst noget om. Man maa nærmest faa det Indtryk, at han ikke selv ved, hvor store hans Doser egentlig er, men han frembyder tydelige Tegn paa, at naar han afholder sig fra Nydelsen af Morfin, bliver han meget lidende. Karantænelægen eller Overkarantænelægen, hvad han nu er, Hr. Clod-Hansen, der synes at staa i Spidsen for Karantænevæsenet, oplyser følgende om denne Læge A. — jeg haaber, den højtærede Formand ikke vil modsætte sig, at jeg paa dette og andre Steder læser nogle Citater op af disse Skrivelser, jeg skal gøre det saa kortfattet som muligt. Om Dr. A. skriver altsaa Hr. Clod-Hansen: „Han har overfor mig tilstaaet, at han bruger (spiser eller drikker) Opium (Morfin), og jeg har vel af og til udenfor hans Tjenestetid set ham i en Tilstand, hvor jeg maatte sige, at jeg ikke var i Tvivl om, at han var under Paavirkning af disse Stimulantia, men jeg maa paa den

anden Side indrømme, at han selv da ikke var saaledes, at han jo ikke var i Stand til paa passende Maade at besørge Tjenesten, hvis saadan pludselig var fremkommen. Han er til Tider meningsløs deprimeret, pirrelig og paradoxal i sin Udtryksmaade og Forlangende, til andre Tider paafaldende opstemt. De største Ubetydeligheder i Tjenesten faa ham ofte til at erklære: „Saa kan jeg lige saa godt skyde mig straks!“ — „Saa maa jeg hellere med det samme gaa hen og hænge mig!“ — „Saa kan jeg absolut ikke mere vise mig for noget Menneske!“ etc. Og jeg har ingen Grund til at tro, at disse Udtalelser ikke ere alvorlig mente i *Øjeblikket*, og det er ikke overfor mig alene, han er saaledes. Han er dernæst — som de fleste Personer, der overdrive Brugen af disse Nydelsesmidler — tilbøjelig til at gøre Nat til Dag (og omvendt) og saare vanskelig at faa ud af sit „Hi“, naar han først er falden til Ro. Dette er altsammen Omstændigheder, der, som det ovenfor er sagt, undertiden have gjort det vanskeligt at arbejde sammen med ham baade for mig og Funktionærerne ved Karantænen. Ikke desto mindre har jeg — under de forhaandenværende Omstændigheder — ikke fundet det rimeligt at klage over ham, idet jeg blandt andet havde Vished for, at Karantænekommissionens Medlemmer vare vidende om hans Tilstand, og jeg saa, at han i Regelen efter Ophidselsen hurtig faldt til Ro igen, og at hans daarlige Tilbøjeligheder neppe tiltog med Aarene, tværtimod aftog i de senere Aar“.

Dette er ikke nogen meget lovende Fremstilling af denne Karantænelæges Tilstand, naar man tænker paa, hvor overordentlig ansvarsfuldt et Hverv det er at være Karantænelæge. I Karantænelægen kan i paakommende Tilfælde ligge det eneste Værn, vi have imod at faa Kolera eller anden farlig Smitte ind i Landet. Jeg bemærker udtrykkelig, at Dr. Clod-Hansen siger, at Karantænekommissionens Medlemmer vare vidende om Dr. A.s Tilstand, thi i Karantænekommissionen sad, saa vidt jeg ved, Dr. Hoff, og Dr. Hoff var altsaa vidende om A.s Tilstand, uagtet han har afgivet en modsat Erklæring til den højtærede Justitsminister, hvis da Dr. Clod-Hansens Erklæring her staar til Troende, og det har jeg ikke set bestridt. Dr. Clod-Hansen oplyser endvidere om Læge A., at han er 60 Aar gammel, og naar Hensyn tages til hans personlige Forhistorie, kan man nok forstaa, at han ikke kan være af første Klasse, og at han ofte